

[Socialministeren.]

var ved at opgive at finde Vej frem i denne Jungle, hvilket vilde sige det samme som at falde tilbage til Hjelpekasserne med den deraf flydende Usikkerhed og Vilkaarlighed, stammende fra de forskellige Kommuners tilfældige Økonomi eller Syn paa Arbejdsløsheden.

Heldigvis opgav vi i Ministeriet ikke Ævret og naaede altsaa til sidst til et Resultat, som er blevet godkendt fra alle de Sider, der hidtil har udtalt sig og har arbejdet praktisk med denne Lovgivning, et Resultat, som forhaabentlig ogsaa vil finde Tilslutning i alle Partier paa den høje Rigsdag og under alle Omstændigheder fra alle de Partier, som har givet Tilslutning til den tidligere Lov og til den ulige dyrere Krisehjælp for Landbrugere, hvorved bemærkes, at jeg selvfølgelig har taget Hensyn til de Ændringer, jeg maatte antage vilde blive krævet fra det konservative Folkeparti efter dettes almindelige Stilling til Kriselovgivningen. (*Krag: Der er den Forskel, at Krisehjælpen til Landbruget gaar i de offentlige Kasser!*). Ja, der er en betydelig Forskel, men det er ikke den, jeg skal udvikle.

Forholdet med Hensyn til det foreliggende Forslag er altsaa dette, at det kun gælder for dem, der har oppebaaret Hjælpen i 70 Dage i Henhold til Loven af 19. Oktober, og at denne Lovs Betingelser for Opnaelsen af Hjælp og øvrige Regler om Hjælpens Størrelse, om Kontrol, Refusion o. s. v. vil være gældende med Hensyn til Hjælp efter dette Forslag om forlænget Krisehjælp, medmindre selve Forslaget bestemmer anderledes. Og i saa Henseende skal jeg oplyse følgende:

Hvad først Hjælpen til Arbejdsløshedskassemedlemmer angaar, er der fra forskellig Side rejst Kritik mod det Forhold, at der ydes højst forskellige Beløb til faglærte og ikke-faglærte Arbejdere, en Kritik, som utvivlsomt vil stige, hvis Dageantallet forøges, saaledes at Hjælpen altsaa fjernes mere og mere fra det forsikringsmæssige Grundlag. Ministeriet har fundet det rigtigt at tage Hensyn til denne Kritik, naar man nu foreslaar Dageantallet fordoblet, saa meget mere som under en langvarig Arbejdsløshedsperiode, hvor de lavere Understøttelser ikke hæver sig over Eksistensminimumet, enhver Følelse af Ubilighed vil være særlig trykkende for dem, som har mindst.

For derfor, uden at forlade det forsikringsmæssige Grundlag, i nogen Grad at toretage en Udligning af Understøttelsernes

Størrelse foreslaar man, at Hjælpen for Forsørgere ikke kan overstige 3 Kr. pr. Dag, hvilket svarer til den gennemsnitlige Understøttelse fra de forskellige Kasser, og for Ikke-Forsørgere 2 Kr. pr. Dag, dog med Adgang for Kommunalbestyrelserne til at nedsætte Hjælpen for ugifte arbejdsløse under 21 Aar.

Man foreslaar dernæst optaget en Bestemmelse, der udelukker eller begrænser et Medlems Adgang til Hjælp i Tilfælde af, at en med ham eller hende samlevende Ægtefælle oppebærer Arbejdsløshedsunderstøttelse eller paa anden Maade har Indtægt under Medlemmets Arbejdsløshedsperiode, idet det har givet Anledning til en Del Kritik, at to samlevende Ægtefæller samtidig har kunnet oppebære fuld Hjælp i Henhold til Loven af 19. Oktober; eller at en arbejdsløs har kunnet oppebære fuld Hjælp, uanset at den med ham samlevende Ægtefælle i det paagældende Tidsrum har haft vellønnet Arbejde. Om den nærmere Begrundelse af denne Regel skal jeg tillade mig at henvise til de udførlige Bemærkninger til § 1. Da det imidlertid ikke kan være Meningen ligefrem at straffe dem, der deler Livets Byrder i et lovformeligt Ægteskab, altsaa, da de Grunde, der taler for med Hensyn til denne Krisehjælp at begrænse Hjælpen til samlevende Ægtefæller, i samme Grad gør sig gældende, hvor to Personer, der ikke er gift, men vel at mærke er af forskelligt Køn, samlever som Ægtefæller og derigennem altsaa har fælles Økonomi, har man foreslaaet, at der gives Kommunalbestyrelsen Beføjelse til at bringe de for samlevende Ægtefæller fastsatte Bestemmelser i Anvendelse paa saadanne Personer.

Hvad dernæst angaar Hjælpen under § 1, Punkt 2, Hjælpen til arbejdsløse, der ikke er Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser eller først efter 1. Oktober er optaget i Arbejdsløshedsforsikringen, er det fastsat, at Hjælpen til disse Kategorier af arbejdsløse skal være lavere end Hjælpen efter § 1, Punkt 1, og der er fastsat et Minimum for Hjælpen til mindst $\frac{2}{3}$ af den Understøttelse, som de, hvis de var nydeberettigede Medlemmer af en anerkendt Arbejdsløshedskasse for det Fag, som de nærmest maa antages at tilhøre, vilde kunne kræve af denne. Dette medfører, dels at Hjælpen til de ikke-forsikrede skal ydes efter forskellige Satser, hvormed er forbundet administrative Vanskeligheder, ikke mindst ved Afgørelsen af, til hvilket Fag paagældende skal henføres, dels at en arbejdsløs ikke-forsikret i et Fag, hvis Arbejdsløshedskasse har